

Arrest

nr. 111 673 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Mardan (provincie KPK). U bent een Pashtoun van etnische origine. U heeft universitaire studies gedaan. Van 2008 tot 2011 werkte u als advocaat. U werkte daarnaast ook als apotheek in een kliniek.

In december 2010 bent u met een visum naar het Verenigd Koninkrijk gereisd. U heeft er drie maanden verbleven. U keerde naar Pakistan terug omdat uw moeder ernstig ziek was. Terug in Pakistan kreeg u in juli 2011 problemen. Op een dag zijn drie bebaarde mannen naar uw kliniek gekomen. Ze lieten tegen uw wil een zak met onbekende inhoud achter. Later vernam u dat de politie uw kliniek was binnengevallen en dat in de zak explosieven en wapens waren aangetroffen. Er werd een First Information Report (FIR) tegen u opgesteld. Sindsdien wordt u gezocht. Toen u dit nieuws vernam, verliet u Mardan. U verbleef op verschillende plaatsen. Uiteindelijk ging u naar Karachi waar u

nog een tweetal maanden zou wonen. In die periode regelden vrienden van uw vrienden uit Mardan uw vertrek uit Pakistan. In november 2011 verliet u Pakistan. U reisde illegaal en over land. U kwam naar België waar u op 16/12/2011 een asielaanvraag heeft ingediend.

U verklaart niet terug te kunnen naar Pakistan waar u problemen vreest. De Taliban menen dat u de politie heeft verteld dat zij de zak met wapens en explosieven in uw kliniek hebben achtergelaten. De politie is er dan weer van overtuigd dat u betrokken bent bij terroristische activiteiten. Beide partijen dreigen u te doden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw Pakistaanse identiteitskaart, een certificaat en enkele kaartjes die aantonen dat u een advocaat was, een document in verband met uw legerdienst, enkele eigendomsdocumenten, een bankuittreksel, een certificaat dat aantoonst dat u een opleiding tot apotheker genoot, diverse documenten en diploma's van de universiteiten van Karachi en Peshawar, diverse attesten met betrekking tot uw middelbare schoolopleiding en enkele attesten van de kliniek waar u werkte en waarmee de auteur uw inzet, ervaring en goed karakter looft. U bent niet in het bezit van enig document dat uw beweerde problemen staakt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen afgelegd bij de Dienst vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Zo moet worden vastgesteld dat de door u afgelegde verklaringen voor de Belgische asielinstanties niet stroken met de informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt. Uit die informatie blijkt dat u in het bezit bent (geweest) van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een visum heeft aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk. Uw vingerafdrukken werden hiertoe afgenomen op 04/11/2010. Uw aanvraag werd positief beantwoord en u hebt een Tier 4 studentenvisum verkregen dat geldig was tot 29/02/2012. U heeft deze informatie evenwel verzwegen voor de asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u "vroeger" een paspoort hebt gehad maar dat u dit kwijt bent en u verklaarde dat u ook nooit een visum hebt aangevraagd (verklaring DVZ, dd. 01/02/2012, punt 21 en 24). Voor het Commissariaat-generaal stelt u voorts dat u wel een paspoort had maar dat u dit nooit heeft gebruikt (CGVS, p.4). Hiertegenover staat dat uit de UKBA informatie blijkt dat uw paspoort met het n° A8406388 werd afgeleverd op 26/03/2009 en geldig is tot 25/03/2014. Dat u niet weet of u dit nog steeds geldige paspoort al dan niet kwijt bent (CGVS, p.7), is geheel ongeloofwaardig. Bovendien verzweeg u tijdens het gehoor voor de asielinstanties niet enkel dat u een visum voor het Verenigd Koninkrijk heeft aangevraagd en verkregen, u hebt er ook over gelogen. Ook als het Commissariaat-generaal u tijdens het gehoor vraagt of u ooit een visum heeft gekregen, antwoordt u dat het onmogelijk is om een visum te verkrijgen (CGVS, p.4). Pas nadat het Commissariaat-generaal u een kopie van enkele bladzijden uit uw paspoort voorlegt, geeft u toe dat u met een paspoort en geldig visum naar het Verenigd Koninkrijk bent gereisd (CGVS, p.3). Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Dat u, als u met bewijzen wordt geconfronteerd, uiteindelijk toch overgaat tot een bekentenis, doet niets af van de vaststelling dat u op intentionele wijze heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat u na uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk naar Pakistan bent teruggekeerd. Ten eerste weet u niet aan te geven wanneer u dan wel naar Pakistan zou zijn teruggereisd. U zegt slechts te denken dat het in maart 2011 was (CGVS, p.5). Ten tweede legt u geen enkel document (paspoort, reservatie, boarding ticket, etc) voor dat uw terugkeer zou kunnen staven. Ten derde dient te worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat u een achttal maanden later (ergens in november 2011) Pakistan een tweede keer zou hebben

verlaten. Tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken bleek immers dat u geen enkel detail over uw reisweg kon geven (verklaring DVZ, punt 35). Dat men bij DVZ niet informeerde naar uw reisweg (CGVS, p.4), is onjuist. Bovendien is het nog maar de vraag waarom u dergelijke lange en hachelijke reis over land zou ondernemen terwijl u op dat moment nog steeds in het bezit was van een geldig visum voor het Verenigd Koninkrijk. Dat u in maart 2011 naar Pakistan zou zijn teruggekeerd maar het land in november 2011 een tweede keer zou hebben verlaten, maakt u nergens geloofwaardig. Nochtans is dit niet zonder belang, gezien uw asielrelaas zich afspeelt na uw beweerde terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk. Dat u deze feiten daadwerkelijk heeft meegemaakt, is dan ook zeer ongeloofwaardig.

Dat u niet het slachtoffer bent geweest van de beweerde feiten, blijkt ook tijdens de rest van het gehoor. Zo is het opmerkelijk dat u niet kan verduidelijken wanneer precies de door u ingeroepen feiten zich zouden hebben voorgedaan (CGVS, p.2). Van een universitair geschoold iemand en zeker van een advocaat mag worden verwacht dat deze persoon kan zeggen wanneer zijn problemen met de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten begonnen zijn. Voorts is het zeer merkwaardig dat terroristen van de Taliban een zak met wapens en explosieven in uw kliniek zouden achterlaten. Als het Commissariaat-generaal u vraagt waarom zij zoiets zouden doen, zegt u eerst dat u het ook niet weet en vervolgens meent u dat zij ervan uitgingen dat het veiliger was om dergelijke zak in uw kliniek achter te laten dan bijvoorbeeld in een madrassa (CGVS, p.6). Dat het veiliger zou zijn dergelijke zaken onder te brengen bij een onbekende die zich hier bovendien tegen verzet (CGVS, p.2), valt niet te begrijpen. Hoe en door wie de politie zou zijn getipt over de aanwezigheid van deze wapens en explosieven kan u al evenmin verduidelijken (CGVS, p.6). Verder blijkt dat u geen concrete informatie (hoeveelheid, type, aantal) heeft over deze explosieven en wapens (CGVS, p.3). U beweert verder dat er een FIR werd opgesteld maar bijna twee jaar na de beweerde feiten blijkt u nog niet in het bezit van dit document (CGVS, p.2). U weet evenmin wie de drie terroristen zijn, hoewel hun namen in diezelfde FIR zouden worden vermeld (CGVS, p.6,7). Evenmin weet u hoe de zaak tegen deze mensen verder is geëvolueerd (CGVS, p.6). Op de vraag van welke inbreuken op de Pakistaanse wetgeving u concreet wordt beschuldigd, kan u evenmin een antwoord geven (CGVS, p.6). U, die jarenlang als advocaat in Mardan zou hebben gewerkt, zou toch in staat moeten worden geacht veel meer informatie over deze zaak te kunnen geven. Het vage karakter van uw asielrelaas bevestigt dat de geloofwaardigheid ervan nihil is.

Bovenstaande argumentatie leidt tot de conclusie dat u niet als vluchteling kan worden erkend.

Het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg. U zou zich hierbij kunnen vestigen in een van de Pakistaanse grootsteden met een grote Pashtoungeemeenschap. Uit uw documenten blijkt dat u universitaire studies deed in Karachi (provincie Sindh). Zelf verklaart u ook dat er een grote gemeenschap Pashtounen woont in deze stad. Uit niets blijkt dat u zich niet in Karachi zou kunnen vestigen.

De voorgelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te wijzigen. Deze documenten zijn louter een bevestiging van uw identiteit, van uw studies en van uw professionele activiteiten. Dit zijn geen elementen die ter discussie staan in deze beslissing. Geen van de voorgelegde documenten houdt verband met de beweerde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna:

vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar betoog aan door te stellen dat: “Verzoeker ontkent stellig dat hij voor de asielinstanties heeft gelogen in verband met zijn paspoort en visum. Verzoeker stelt dat hij initieel naar het Verenigd Koninkrijk afreisde met een geldig paspoort en een studentenvisum. Hij reisde met de

bedoeling om in het Verenigd Koninkrijk te studeren en was toegelaten tot de City Business Academy van het Londen (privécollege) met het oog op het volgen van een studieprogramma aldaar. Op een gegeven ogenblik vernam hij telefonisch dat zijn moeder op sterven lag. Middenin het academiejaar onderbrak hij zijn studies en reisde hij terug af naar Pakistan om voor zijn zieke moeder te zorgen. Toen hij na enkele maanden opnieuw telefonisch contact opnam met het college dat hem sponsorde, werd hem verteld dat terugreizen naar het Verenigd Koninkrijk met dit studentenvisum onmogelijk was geworden. Hij kon immers onmogelijk het academiejaar succesvol beëindigen aangezien hij verscheidene belangrijke cursussen had gemist. Dat het studentenvisum geldig zou zijn tot 25 maart 2014, zoals het CGVS beweert, is volgens Verzoeker dus onjuist en strookt niet met de werkelijkheid. Het behouden van een studentenvisum is immers gekoppeld aan het volgen van een studieprogramma. Wanneer men dit studieprogramma voortijdig verlaat, verliest men meteen het visum dat aan dit programma gekoppeld is.

Verzoeker wenste terug te keren naar Europa en zag dus geen andere mogelijkheid dan illegaal te reizen met behulp van een smokkelaar."

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij zich vooral beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter het motief van de bestreden beslissing.

Waar zij stelt dat verzoeker niet naar het Verenigd Koninkrijk kon reizen, daar zijn visum gekoppeld was aan een studieprogramma dat hij voortijdig had verlaten en waardoor hij meteen het visum verloor, meent de Raad dat dit een losse bewering is die de verzoekende partij op generlei wijze staft. Verzoeker legde zijn paspoort, nochtans na uitdrukkelijke vraag tijdens het gehoor, niet neer, en dit terwijl dit document hierover meer duidelijkheid zou kunnen verschaffen.

Vervolgens betwist de verzoekende partij de vaststellingen uit de bestreden beslissing aangaande de niet-aanmerkelijke terugkeer van verzoeker naar Pakistan: *"Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen hierboven en merkt op dat het verlaten van een studieprogramma meteen de beëindiging van het visum impliceert. De verklaringen van het CGVS dat Verzoeker nog over een geldig visum zou beschikken is dus feitelijk en rechtens onjuist.*

Ten tweede beklemtoont Verzoeker dat hij reisde met behulp van een smokkelaar die de hele reisweg uitstippelde. Hij lichtte Verzoeker niet in over de route (over land). Vermits Verzoeker nog niet eerder in Europa was geweest maar uitsluitend in het Verenigd Koninkrijk, kan Verzoeker geen informatie meedelen omtrent de reisroute die hij nam. De smokkelaar wenste deze informatie overigens geheim te houden.

Ten derde keerde Verzoeker naar Pakistan terug omdat zijn moeder op sterven lag. Dit vormt een gerechtvaardigde reden voor het vroegtijdig beëindigen van zijn studieprogramma in het Verenigd Koninkrijk en het afreizen naar Pakistan."

De Raad dient opnieuw vast te stellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot betwisten van de motieven van de bestreden beslissing en het herhalen van zijn motieven. Het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing en het herhalen van zijn asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

Wat de vervolgingsfeiten betreffen die de belangrijkste elementen zijn van verzoekers relaas, stelt de verzoekende partij het volgende: *"Verzoeker onderstreept dat hij in Pakistan advocaat was, en tevens gekwalificeerd voor het uitoefenen van het beroep van dokter. De wapens en explosieven werden ondergebracht in de kliniek van Verzoeker, omdat hij bekend stond als een gerespecteerd persoon en omdat de taliban meenden dat de autoriteiten hier niet zouden komen zoeken. De madrassa staat bij de autoriteiten bekend als een plaats waar regelmatig wapens worden verstopt. Wat de drie mannen betreft, weet Verzoeker dat deze zijn gearresteerd en zich, naar alle waarschijnlijkheid, in de gevangenis bevinden. Verzoeker kan onmogelijk op de hoogte zijn van het verdere verloop van hun gerechtelijke*

procedure, aangezien zijn familie verscheidene malen is verhuisd omwille van de vele bedreigingen door de taliban. Verzoeker heeft dienvolgens geen contact meer met zijn familie, welke ondergedoken leeft."

De Raad wijst er op dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat hij apotheker was (gehoorverslag p. 2-3). Waar de verzoekende partij onderstreept dat verzoeker advocaat was in Pakistan, is de Raad van oordeel dat rekening houdend met dit gegeven het des te onaannemelijker is dat verzoeker niet op meer concrete wijze kon schetsen wanneer de vervolgingsfeiten zich afspeelden. Net zoals het voorgaande, geeft de bestreden beslissing ook aan dat verzoeker erg vage verklaringen aflegt over de reden waarom de taliban de zak met wapens juist in de kliniek waar verzoeker werkte achterlieten. De argumentatie van verzoekende partij kan op dit punt de Raad niet overtuigen. Verder heeft verzoeker geen enkele informatie over de drie leden van de taliban, over de explosieven, de wapens, de inhoud van de FIR en de verdere evolutie van de zaak. Louter vermoedens die door de verzoekende partij worden opgeworpen, overtuigen de Raad niet. Bovendien mag redelijkerwijze verwacht worden, zoals de commissaris-generaal terecht stelde in zijn beslissing, dat verzoeker die jarenlang advocaat was in staat zou moeten zijn om veel meer informatie over de zaak te kunnen geven dan nu het geval is.

Overigens stelt de Raad vast na lezing van het gehoorverslag dat verzoeker niet enkel vage, maar ook ontwijkende antwoorden gaf doorheen het gehele verhoor.

De onaannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Verder betwist de verzoekende partij het voorgestelde binnenlands beschermingsalternatief: *"Het CGVS vermeldt in haar bestreden beslissing dat verzoeker zich zou kunnen vestigen in een grotere stad zoals bijvoorbeeld Karachi teneinde zijn problemen te ontvluchten. Verzoeker stelt echter dat hij opnieuw ten prooi zou vallen aan de Taliban. Het is een misvatting dat men in de "grote stad" in Pakistan in de anonimiteit kan opgaan. Bewoners in Pakistan hechten zeer veel belang aan het leven in familieverband en voor het bekomen van een job dient men steeds beroep te doen op kennissen en connecties. Het CGVS mag ervan uitgaan de taliban is geïnfiltrerd in alle geledingen van de samenleving. Wanneer verzoeker zich in een grotere stad zou vestigen, is hij altijd de vreemde eend in de bijt en zal de taliban hem ongetwijfeld opnieuw op het spoor komen. De mogelijkheid van anoniem leven in een Pakistaanse stad mag niet worden gelijkgeschakeld met de mogelijkheid op anonimiteit in een westerse stad, vermits deze situatie geheel verschillend is.*

Het CGVS erkent dat verzoeker afkomstig is uit een regio waarvoor normaliter subsidiaire bescherming wordt toegekend, aangezien er in de regio van Verzoeker een risico bestaat op het lijden van ernstige schade omwille van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict. Om dezelfde reden als hierboven aangehaald beschikt verzoeker niet over een intern vluchtalternatief teneinde aan zijn problemen te kunnen ontsnappen."

Artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet betreffende het binnenlands beschermingsalternatief luidt als volgt: *"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :*

*a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of
b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. »*

De verzoekende partij overtuigt niet in haar argumentatie dat niet redelijkerwijs van haar kan worden verwacht dat zij in Karachi zou verblijven zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing. Zij gaf tijdens het gehoor verder zelf aan dat in Karachi veel Pashtounen wonen en zij elkaar helpen (gehoorverslag p. 7). Daarenboven, meent de Raad dat dit een overtoollig motief is, gelet op het feit dat het relaas van verzoeker niet als aannemelijk bestempeld kan worden, zodat zijn beweerde vrees ten aanzien van de Taliban hem er niet toe dwingt zich elders te vestigen.

De verzoekende partij geeft ook aan dat *"verzoeker alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asielrelaas. Daarnaast moet de asielaanvraag van verzoeker ook worden beoordeeld in het licht van zijn afgelegde verklaringen voor het CGVS. Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die*

welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft. Bijgevolg is het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend.

Het niet meedelen van bepaalde details/aneddotes is te wijten aan stress voor het gehoor op het CGVS, ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's in het land van oorsprong. Het CGVS kan uit incoherenties of het niet meedelen van alle pertinente feiten niet concluderen dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zou zijn (UNHCR, Détermination du Statut de Réfugié, 1er septembre 2005, 139).

Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft."

De Raad is opnieuw van oordeel dat de argumentatie van de verzoekende partij niet overtuigt. Gelet op het profiel van verzoeker, jarenlange ervaring als advocaat en apotheker in een ziekenhuis, mocht de commissaris-generaal redelijkerwijze verwachten dat verzoeker ten minste de FIR kon neerleggen die hij via relaties had kunnen bemachtigen. Verder verwijt de bestreden beslissing de documenten die wel neergelegd zijn niet dat ze niet up-to-date zijn, maar stelde de commissaris-generaal enkel vast dat deze documenten enig begin van bewijs zijn van de beweerde vervolgingsfeiten. Daarnaast is het inderdaad zo dat documenten enkel een ondersteunende functie kunnen hebben en onaannemelijke verklaringen niet kunnen herstellen, zoals *in casu* het geval is.

Wat de aangevoerde stress betreft, wijst de Raad er op dat elk interview stress met zich meebrengt en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar de verzoekende partij toont niet aan dat dit het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. Bovendien legde de verzoekende partij gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neer waaruit haar problematische psychologische toestand zou kunnen worden afgeleid. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van de verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van haar asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tot slot merkt de Raad opnieuw op dat de verzoekende partij zich beperkt tot het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij vat dit middel aan met een theoretische uiteenzetting van de voorwaarden om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Vervolgens stelt zij het volgende: *"Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Pakistan trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Pakistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de commissaris-generaal hiervan op de hoogte dient te zijn.*

Ter illustratie haalt verzoeker de volgende internetartikelen aan van Amnesty International waar de actuele situatie in Pakistan gedetailleerd wordt beschreven (Amnesty International, "Annual report 2013-Pakistan", www.amnesty.org/fr/region/pakistan/report-2013)."

De Raad wijst erop dat een louter theoretische omschrijving van de subsidiaire beschermingsstatus niet volstaat om te kunnen besluiten dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn. De verzoekende partij dient met concrete argumenten de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verder is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij verwijst naar de algemene situatie in Pakistan en naar algemene mensenrechten rapporten. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij zet opnieuw een theoretisch discours uiteen betreffende artikel 3 van het EVRM en herhaalt dezelfde grieven als in het vorige middel.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (R.v.St. 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld en naar hetgeen in het vorige middel werd uiteengezet aangaande de aangevoerde schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het derde middel is niet gegrond.

3.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden is.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 28 mei 2013 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Pashtou machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de

zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Ten overvloede wijst de Raad de verzoekende partij er op dat het niet mogelijk is om het beroep van verzoeker ontvankelijk en gegrond te verklaren en aldus hem de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen, én tegelijkertijd de bestreden beslissing te vernietigen, op basis van het ontbreken van essentiële elementen die de Raad niet zouden toelaten de bestreden beslissing te hervormen of te bevestigen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen, zodat het dossier opnieuw naar de commissaris-generaal teruggestuurd wordt.

Wanneer de Raad immers de bestreden beslissing vernietigt, wordt de zaak inderdaad teruggezonden naar de commissaris-generaal die het hele asielrelaas opnieuw onder de loep neemt en een tweede maal een beslissing neemt. Deze kan zowel positief als negatief zijn in hoofde van de asielzoeker.

Het vierde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS